

DØDENS ÅNDE

Kom alle lyse drømme
og læg jer om min tanke,
at ikke jeg skal høre
mit eget hjerte banke.

Kom alle himlens stjerner
at lyse ved min side,
det er så ondt at leve,
det er så tungt at lide.

Kom alle gode tanker
de blide og de rene,
at ikke jeg skal være
så bange og alene.

Ak, kold er dødens ånde,
og trøst er ingen steder,
jeg hører dybt i natten
et dødssygt barn, der græder.

DINE HÆNDER

Dine hænder, dine hænder, ak, hvor kender jeg dem fra,
disse kærtegn, så uvirkelige, ømme,
ikke hænder, ikke kærtegn, noget flagrende og lyst,
der har strejft mig engang i dybe drømme.

Dette glemte og forunderlige, vidste du mon selv,
at jeg fandt det, fandt det dybt i dine hænder,
og der lever det og kender mig og strejfer mig så hedt,
at mit hjerte standser, og min tanke brænder.

Hvem er du, at jeg har mødt dig og har kendt dig i en drøm?
Er du ond? – ak, var det synd og helligbrøde,
at du lukked dine skønne hænder op og viste mig
hvor guddommelig de lyste mig i møde.

Hvorfor græder jeg i natten med mit ansigt i din hånd,
hvor det bange hjerte skælver, skælver mod dig.
Ak, i dybe drømme faldt jeg, og i nattens sorte gru
var to blide, tavse hænder, der forstod mig.

BLEG ER DU

Bleg er du som det svage måneskær,
der lyser fint og spinkelt gennem ruden,
– og kan jeg ikke være dig foruden,
er du mig altid nær i måneskin.

Blid er din stemme som den svale vind,
der let og sorgløst hvirvler gennem løvet,
og dersom dine ord gør mig bedrøvet,
da trøstes jeg af vindens milde leg.

Sært er dit væsen som en nats mystik,
der løftes af en lys og munter morgen,
og er du langt fra mig, da dæmpes sorgen
af nattens tungsind, der er ét med mit.

Fin er din tanke som det gyldne lys,
der hviler over pandens bløde hvælven,
og kun i dine hænders svage skælven
fornemmer jeg din lille bange puls.

Ak, du er meget mere ren end jeg. –
I dine læbers pigeblide ynde
så jeg kun trang og vilje til at synde,
og derfor syndede jeg dybt mod dig.

Kun i en kølig og krystalklar nat,
hvor alt og alle hviler tavst og stille,
er dine øjne atter blå og milde
og lyser fjernt fra mig og uden angst.

TIDLIG SOMMERMORGEN

Nu perler duggen over mark og enge,
den sænker sig om spinkle fuglefødder,
og jorden ånder tankefuld og længe
nyt liv og kraft fra sine stærke rødder.

Snart skinner solen, og små blomsterhoder
vil løfte sig og nikke blidt: Godmorgen,
og stirre undrende mod fjerne kloder –
selv lige langt fra lykken og fra sorgen.

Umærkeligt, i store huse, hviler
små mennesker, der ingen dag fornemmer,
skønt græs og blomster strækker sig og smiler,
og luften dirrer sødt af fuglestemmer.

En lille klokkeblomst har drømt bedrøvet,
at den blev knækket af og trampet over,
nu bøjer den sit hoved ned i støvet,
skønt alle onde blomsterdrømme sover.

En tåre hænger i de fine blade,
hvorover tungt en drømmesorg har lagt sig,
og blomster græder med, der før var glade.
Ak, blomsterne min elskede har bragt mig.

MOD FREMMED HAVN

På jorden skal du nu aldrig mer
nævnes ved navn.
Du sejled i nat på et drømmeskib
til en fremmed havn.

Dit yndige ansigt gled bange ud
i et blegblåt skær,
og aldrig var dødens håbløse gru
os mere nær.

Din vilje brændte en stund endnu
i det brustne blik,
og spændte sig over al fryd på jord,
som du aldrig fik.

Hvor tungt at dø så ung og dog helt
fatte dødens gru,
vi så din mund blive smal af trods
i et evigt nu.

Vi så dit legeme spændes svagt
i en håbløs krig,
og kendte din sidste vrede sorg
i det brudte skrig.

Og hænder det vi om hundred år
får lyst til at le,
vil smilet stivne ved mindet om
din unge ve.

Du sejled i nat på et drømmeskib
over vandene bort.
Og evig bliver din drøm, fordi
dit liv var kort.

DET SKØNNESTE JEG VED

Jeg kysser dine læber
og leger med dit hår,
men dine øjne taler
et sprog, jeg ej forstår.

Du taler, og jeg elsker
din tungs lette spil,
kun taler du om noget,
jeg ikke kender til.

Dit hvide ansigt lyser
som stjernerne et sted,
men lyser af en længsel,
hvorom jeg intet ved.

Du knuger mig så heftigt
ind til dit stærke bryst,
og jeg vil gerne trøste
men kender ingen trøst.

Og flakker vel en længsel,
et ønske imod dit –
du kender kun dit eget
og søger ikke mit.

Det svage lys, der flammer
og ville bringe bud,
det finder ingen næring
og brænder stille ud.

Dog er på hele jorden
det skønneste jeg ved
dit ansigt, når det lyser
som stjernerne et sted.

UMORALSK VISE

Det er herligt at lyve – med store blå øjne
at fable om bedrifter, man intet kender til,
at få folk til at tro på de vildeste løgne
og finde på nye, så ofte man vil.

Det er pragtfuldt at stjæle i store butikker,
hvor lagrene bugner i østerlandsk pragt,
og varerne langs hen ad diskene ligger
og skriger imod os, at penge er magt.

Og at være letsindig – hvor sødt at forarge;
at elske og svigte, og elske igen,
hver time at leve, at vælge og vrage,
og ejes af hele kaskader af mænd . . .

Men ak, jeg må tøjle de syndige lyster
for paradistanken er alt for fatal,
– så jeg lytter ikke til farlige røster,
ak nej, jeg er noget så fuld af moral.

DE ONDE ÅR

Hvad er en kvinde til, når tiden dræber
de varme øjne og de friske læber,
når kindens bløde runding bliver mager,
og gigten hendes stakkels lemmer plager.

Hvad er en kvinde til, når den hun kyssed
engang mens æbletræets blomster dryssed,
er blevet fed og skaldet under hatten,
og snorker tungt og larmende om natten.

Når årene er gået, år, der ødtes,
med håb, der svandt og nye håb, der fødtes,
når sjælen ikke mer har længelsvinger,
men altid ved, hvad morgendagen bringer.

Vig bort, I onde ånder, der grusomt dræber
de varme øjne og de friske læber, –
kom læbestift og hjælp mig med at lyve,
for jeg vil aldrig være mer end tyve.

SÆRT ER VORT SIND

Mindet om dig har altid magt
at gøre mig dybt forstemt.
Som en lysende skygge strejfer du mig
et nu, hvor jeg trode dig glemt.

Som stormen, der pisker det blide hav
og hviner i bladløse træer,
jager du gennem min trætte sjæl,
altid og håbløst nær.

Og blev mine øjne to sorte dyb,
der spejlede alt hvad jeg led,
– de kunne ej drage dit blik mod mit
og vinde din kærlighed.

Og blev mit hjerte så fyldt af dig,
at det slog mer heftigt end før. –
Du ville ej høre dets bange bøn,
men tavs gå forbi min dør.

Sært er vort sind – vi elsker mest
det, der er længst forbi.
Musikken spiller – men skønnest var
en fjern og tabt melodi.

DRØMME

Tusmørkegyldne, måneskinsblå,
er mine undrende skælvende drømme,
skibe, der glider ad natlige strømme
gennem en dag der er grå.

Spindelvævsfine, lette til gråd
er mine tanker jeg selv ikke kender,
jagende gennem et hjerte der brænder
og aldrig ved trøst eller råd.

Stjernerømslyse, flammeblomstrøde,
er disse tonende, dirrende sanser,
brydende alt hvad der dræber og standser
slår de mit hjerte imøde.

NATTEVANDRING

Det var holdt op at regne – og tilbage
var kun det sagte dryp fra nøgne træer,
det sorte greneflet mod månens skær,
det bløde lys på våde skifertage.

Alt var så stille, svalt og mæt af væde,
og jorden drak og drømte, træt af dag,
den blev til ét med nattens åndedrag,
og månen selv var rund og blank af glæde.

Nej, ingenting var mer som før – den blinde,
nervøse larm af liv gik helt i stå,
og ingen ved, hvad natten tænkte på,
den sov så lydhør som en elsket kvinde.

Og tårne rakte stumt mod rummets øde,
der spredte sig i tåget stjernestøv,
og vinden sitred i det våde løv,
endnu vemodig af den gråd, der døde.

Kanalens mørke vande slog mod stranden
med bløde lyde som et barn i drøm,
og lyset skælved i den sorte strøm
som dag og nat, der leger med hinanden.

Alt var så skønt, al smerte grå og støvet
var skyllet væk af himlens hede gråd,
og byen lå dér, månelys og våd,
og glemte helt hvorfor den var bedrøvet.

Den sov så blidt og var dog drømmevågen,
en kirkeklokke slog tre sprøde slag,
og natten kom imod os, angst for dag,
til vi gik bort med den i morgentågen.

SLANGEN I PARADISET

En dreng gik omkring i den store by
og følte sig ene og skuffet,
så traf han en pige, der var så sød,
som ingen han før havde truffet.

De kyssed hinanden længe og tit
under skovens tætteste grene
og blev enige om, at de aldrig mer
ville gå og være alene.

Men en dag listed skæbnen sig efter de to,
og satte sig ved deres side;
de var i Rialto og se „En vampyr“
eller „Hun, som lod mændene lide“.

Besnæret blev drengen som aldrig før
af Dietrichs livstrætte ynde,
med brændende øjne han følger, hvordan
hun får mænd til at falde og synde.

Han slipper den hånd, der lagdes i hans
så trygt, da lyset blev slukket,
og stirrer betaget på lærredet op,
fjern og tilbagetrukket.

Der er mænd, der skal gå ad en tankeløs vej
og plukke de blomster, der står,
og lykkeligst de der, endnu ikke født,
først plukkes om tyve år.

Ak knæl for min ungdom, der lever i nat
så kort som en sommerfugls leg,
og kys mig og elsk mig og kast mig så bort
mellem blomsternes skår på din vej.

Jeg har elsket en mand med et hjerte som dit,
derfor ved jeg lidt mere end du,
og jeg skælver af angst for *den* kvindes magt,
der ikke er født endnu.

LILJEKONVAL

Alverdens digte er ikke så skønne
som liljekonvallens duft,
og ikke en strofe på jorden kan rumme
en nordisk sommernats luft,
men dog må jeg synge min længsel ud,
mens liljekonvallerne står
på mit skrivebord, og en sommernat
forbi mine ruder går.

Tung minder den duft om en svunden tid og en
jeg har elsket engang
og elsker i nat, mens jeg prøver at forme
en enkel sang,
der skælvende toner for sidste gang
med en bristende melodi,
mens liljekonvallerne dufter sødt, og en sommernat
drager forbi.

Den skal rumme en sorg der er ren og stor
som sorgen over en død,
ånej, for min elskov lever endnu,
og sorgen er ikke sød,
den er bitter og tung som min liljekonval,
der visner i denne nat,

når de små klokker ringer for sidste gang,
bedrøvet og dybt forladt.

Det var sommer engang, men en sommernat
der ikke var tynget af savn,
og liljekonvallerne duftede sødt, og de hviskede
min elskedes navn,
selv den værdige solsort var lattermild og fløjted
en glad melodi,
og lykken lå gemt i min hule hånd,
og natten gled aldrig forbi.

Men siden gik der for meget itu, til at livet
kan drømmes hen,
og se, mine hænder er fulde af skår,
der aldrig kan heles igen,
derfor græder jeg lidt, mens liljekonvallerne visner
imod mit bryst,
og natten drager min rude forbi med en tabt lykkes
smil og lyst.

MIT HJERTE

Mit hjerte er blevet borte,
kan ingen finde det til mig?
Det var et rødt lille hjerte,
let at gøre fortræd.

Jeg var så bange for sorgen
og bygged en mur omkring det
af kolde og hårde sten
for at skåne det røde hjerte.

Men jeg kunne ikke græde,
og jeg kunne ikke elske,
og da jeg rev muren ned,
var mit hjerte borte.

Nu går jeg min ungdoms veje
og leder blandt sten og snavs
efter de brændende tårer,
efter den lidende længsel,
efter mit levende hjerte.